

Legifrance.gouv.fr

JORF no. 0266 din 17 noiembrie 2011 pagina 19286

textul nr. 10

ORDONANȚĂ

Ordonanța nr. 2011-1540 din 16 noiembrie 2011 privind transpunerea Directivei 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială

NOR: JUSC1117339R

Președintele Republicii,

În temeiul raportului Prim-ministrului și Ministrului Justiției și al Libertăților;

Având în vedere Constituția și în special articolul 38;

Având în vedere Directiva 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială;

Având în vedere Codul justiției administrative;

Având în vedere Legea nr. 68-1250 din 31 decembrie 1968, modificată, privind prescrierea creanțelor pentru stat, departamente, comune și instituții publice;

Având în vedere Legea nr. 91-647 din 10 iulie 1991, modificată, privind ajutorul juridic;

Având în vedere Legea nr. 91-650 din 9 iulie 1997, modificată, privind reforma procedurilor civile de executare, în special articolul 3;

Având în vedere Legea nr. 95-125 din 8 februarie 1995, modificată, privind organizarea jurisdicțiilor și procedura civilă, penală și administrativă;

Având în vedere Legea nr. 2011-525 din 17 mai 2011 privind simplificarea și îmbunătățirea calității dreptului, în special articolul 198;

Având în vedere opinia Consiliului superior de conciliere din 9 septembrie 2011;

Consiliul de Stat fiind consultat;

Consiliul de Miniștri fiind consultat;

Ordonă:

Articolul 1

Capitolul I din titlul II din Legea din 8 februarie 1995 sus-menționată este înlocuit cu următorul capitol:

„Capitolul I

Medierea

Secțiunea 1

Prevederi generale

Articolul 21. – Medierea reglementată de acest capitol este orice proces structurat, oricare ar fi denumirea, prin care două sau mai multe părți încearcă să ajungă la un acord în vederea soluționării amiabile a disputelor acestora, cu ajutorul unei terțe părți, mediatorul, ales de părți sau desemnat, cu acordul acestora, de judecătorul căruia i s-au adresat pentru soluționarea disputei.

Articolul 21-1. – Medierea face obiectul regulilor generale care fac obiectul acestei secțiuni, fără a aduce atingere regulilor suplimentare specifice anumitor medieri sau anumitor mediatori.

Articolul 21-2. – Mediatorul își realizează misiunea fiind imparțial, competent și diligent.

Articolul 21-3. – Exceptând un acord contrar al părților, medierea face obiectul principiului de confidențialitate.

Constatările mediatorului și declarațiile primite pe parcursul medierii nu pot fi divulgate terților nici invocate sau prezentate în cadrul unei instanțe judiciare sau arbitrare fără acordul părților.

Cazurile următoare fac excepția de la aplicarea prevederilor alineatelor anterioare:

- a) În cazul existenței de motive imperioase de ordin public sau de motive legate de protecția interesului superior al copilului sau de integritatea fizică sau psihologică a persoanei;
- b) Când revelarea existenței sau divulgarea conținutului acordului medierii este necesară pentru aplicarea sau executarea sa.

Când mediatorul este desemnat de un judecător, mediatorul informează judecătorul dacă părțile au ajuns sau nu la un acord.

Articolul 21-4. Acordul la care ajung părțile nu poate aduce atingere drepturilor de care nu dispun în mod liber.

Articolul 21 -5. Acordul la care ajung părțile poate fi supus omologării de către judecător care îi dă caracterul executoriu.

Secțiunea 2

Medierea judiciară

Articolul 22. – Judecătorul poate desemna, cu acordul părților, un mediator judiciar pentru a realiza o mediere în orice stadiu al procedurii, inclusiv în cazul unei hotărâri provizorii. Acest acord este primit în condițiile stipulate prin decret în Consiliul de stat.

Articolul 22-1. – Un mediator nu poate fi desemnat de judecător pentru a realiza tentativele prealabile de conciliere prescrise de lege în materie de divorț și separație.

În celelalte cazuri de tentativă prealabilă de conciliere prescrisă de lege, judecătorul poate, dacă nu a primit acordul părților, să ordone întâlnirea cu un mediator pe care îl desemnează și care îndeplinește condițiile stipulate prin decret în Consiliul de Stat. Acesta informează părțile cu privire la obiectul și derularea unei măsuri de mediere.

Articolul 22-2. – Când costurile medierii trebuie plătite de părți, acestea stabilesc în mod liber alocarea acestora.

În lipsa unui acord, aceste costuri sunt alocate în mod egal, numai dacă judecătorul nu consideră că această alocare este inequitabilă având în vedere situația economică a părților.

Când una dintre părți beneficiază de ajutor juridic, distribuirea costurilor medierii este stabilită conform regulilor prevăzute la alineatul precedent. Costurile pentru partea care beneficiază de ajutor juridic vor fi plătite de Stat, sub rezerva prevederilor articolului 50 din Legea din 10 iulie 1991 privind ajutorul juridic.

Judecătorul stabilește suma remunerației mediatorului și desemnează partea sau părțile care va (vor) plăti în termenul pe care îl stabilește. Desemnarea mediatorului este caducă în lipsa plății în termenul indicat și în conformitate cu modalitățile indicate. În acest caz se continuă cazul în instanță.

Articolul 22-3. – Durata misiunii medierii este stabilită de judecător fără a putea depăși un termen stabilit prin decret în Consiliul de Stat.

Judecătorul poate totuși să reînnoiască misiunea de mediere. Poate, de asemenea, să termine medierea, înainte de expirarea termenului pe care l-a stabilit, din oficiu sau la cererea mediatorului sau a uneia dintre părți.

Secțiunea 3

Dispoziții finale

Articolul 23. – Prevederile acestui capitol nu se aplică procedurilor penale.

Articolul 24. – Prevederile articolelor 21 – 21-5 nu se aplică medierii convenționale care intervine în disputele care apar cu privire la un contract de muncă decât dacă aceste dispute sunt transfrontaliere.

Este transfrontalieră, în sensul acestui articol, disputa în care, la data la care se recurge la mediere, una dintre părți are domiciliul sau reședința într-un stat membru al Uniunii Europene altul decât Franța și cealaltă parte are cel puțin domiciliul sau reședința în Franța.

Dispută transfrontalieră se înțelege că există și în cazul unde o instanță judiciară sau arbitrală este introdusă în Franța între părți care au recurs prealabil la mediere și fiind toate domiciliate sau având reședința într-un stat membru al Uniunii Europene la data la care au recurs la mediere.

Articolul 25. – Un decret în Consiliul de Stat determină condițiile de aplicare a acestui capitol.”

Articolul 2

În titlul VII din cartea VII din partea legislativă a Codului de justiție administrativă, se introduce capitolul I ter care se citește:

„Capitolul I ter

Medierea

Articolul L.771-3. – Disputele transfrontaliere care țin de competența judecătorului administrativ, excluzându-le pe cele care vizează aplicarea de către una dintre părți de prerogative de putere publică, pot face obiectul medierii în condițiile prevăzute la Articole 21, 21-2 – 21-4 din Legea nr. 95-125 din 8 februarie 1995 privind organizarea jurisdicțiilor și procedura civilă, penală și administrativă;

Este transfrontalieră, în sensul acestui articol, disputa în care, la data la care se recurge la mediere, cel puțin una dintre părți are domiciliul sau reședința obișnuită într-un stat membru al Uniunii Europene altul decât Franța și altă parte are cel puțin domiciliul sau reședința obișnuită în Franța.

Este vorba de dispută transfrontalieră în cazul în care o instanță jurisdicțională sau arbitrară este introdusă în Franța între părți care au recurs anterior la mediere și fiind toate domiciliate și cu reședința obișnuită într-un alt stat membru al Uniunii Europene la data când au recurs la mediere.

Articolul L.771-3-1- Jurisdicțiile reglementate de acest cod, la care se apelează pentru un litigiu, pot, în cazurile prevăzute la articolul L.771-3 și după ce au obținut acordul părților, să ordone o mediere pentru a încerca să se ajungă la un acord între acestea.

Articolul L.771-3-2. Jurisdicția, având în vedere concluziile în acest sens, poate, în toate cazurile în care un proces de mediere a fost început ca aplicare a prevederilor acestui capitol, să omologheze și să dea forță executorie acordului de mediere.”

Articolul 3

După articolul 2 din Legea din 31 decembrie 1968 privind prescrierea creanțelor pentru stat, departamente, comune și instituții publice, se introduce un articol 2-1 care se citește:

„Articolul. 2-1. – Prescripția este suspendată începând cu ziua în care, după apariția unui litigiu, părțile convin să recurgă la mediere sau, în lipsa unui acord scris, începând cu prima reuniune de mediere.

Suspendarea prescripției nu poate depăși o durată de șase luni.

Termenele de prescripție curg din nou, pentru o durată care nu poate fi mai mică de șase luni, începând cu data la care fie una dintre părți, fie mediatorul declară că medierea este încheiată.

Acest articol nu se aplică decât medierilor care intervin în cazurile prevăzute la articolul L.771-3 din Codul de administrare judiciară.

Articolul 4

Punctul 1° din Legea din 9 iulie 1991 sus-menționată este înlocuit de prevederile următoare:

„1° Deciziile jurisdicțiilor de ordin judiciar sau de ordin administrativ când au forță executorie, precum și acordurile cărora aceste jurisdicții le-au dat forță executorie;”.

Articolul 5

Acordurile încheiate ca urmare a medierii derulate între 21 mai 2011 și intrarea în vigoare a ordonanței nr. 2011 -1540 din 16 noiembrie 2011 privind transpunerea Directivei 2008/52/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 mai 2008 privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială și care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 21-2 – 21-4 din Legea din 8 februarie 1995 sus-menționată în redactarea acestora ca urmare a acestei ordonanțe pot face obiectul unei omologări.

Articolul 6

Prim-ministrul și Ministrul Justiției și Libertăților sunt responsabili, individual, de aplicarea acestei ordonanțe care va fi publicată în Jurnalul Oficial al Republicii Franceze.

Realizat la 16 noiembrie 2011.

Nicolas Sarkozy

De Președintele Republicii:

Primul-ministru

François Fillon

Ministrul Justiției și Libertăților

Michel Mercier